

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Evy Baranovej, v právnej veci žalobcu: **S. S.**, štátny príslušník Indie, *zastúpený M. Š., advokátom*, proti žalovanému: **Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Banská Bystrica**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. UHCP-55-1/RHCP-BB-SK-2008 zo dňa 9. júla 2008, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 1 Scud 43/2008-37 zo dňa 19. novembra 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 1 Scud 43/2008-37 zo dňa 19. novembra 2008 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti a následného zrušenia rozhodnutia žalovaného zo dňa 9. júla 2008, č. UHCP-55-1/RHCP-BB-SK-2008. Týmto rozhodnutím bolo potvrdené rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru v Žiline zo dňa 18. apríla 2008, č. UHCP-41-27/RHCP-BB-CP-2-ZI-PP-2008, ktorým bola žalobcovi zamietnutá žiadosť o udelenie prvého povolenia na trvalý pobyt podľa § 39 ods. 2 písm. a) zákona o pobyte cudzincov a zamietnuté odvolanie žalobcu. Krajský súd dospel k záveru, že žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán vychádzali z dostatočne zisteného skutkového stavu veci a rozhodli v súlade so zákonom o pobyte cudzincov. O náhrade trov konania rozhodol krajský súd tak, že neúspešnému žalobcovi nepriznal právo na ich náhradu v zmysle § 250k ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku krajského súdu žalobca podal odvolanie, v ktorom zopakoval námietky voči rozhodnutiam správnych orgánov prakticky zhodne s obsahom podanej žaloby. Žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa a zrušil rozhodnutie žalovaného. Namietal, že krajský súd vychádzal z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci. Poukázal na skutočnosť, že Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd má prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. V odvolaní citoval čl. 8 Dohovoru, ktorý každému zaručuje právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie. Poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, najmä na rozsudok Mehemí proti Francúzsku (sťažnosť č. 250 17/94) a na prípad Boultif proti Švajčiarsku (sťažnosť č. 54273/00). Pokiaľ ide o rozhodnutie o vyhostení z Nemecka, skutkový stav ohľadne rodinného života žalobcu sa výrazne zmenil, žalobca si zobral pani L. po dlhoročnej známosti. Preto bol zásah do rodinného života žalobcu spôsobený neudelením povolenia na trvalý pobyt v rozpore s čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že rozsudok krajského súdu je vecne správny a navrhol, aby ho odvolací súd potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 02.04.2009 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupu správnych orgánov.

V intenciách ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP „Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a s postupom správnych orgánov“ sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím alebo postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 250i ods. 1 O.s.p. pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné pre preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 250i ods. 3 O.s.p. pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Odvolací súd preskúmal zákonnosť žalobou napadnutých rozhodnutí v intenciách dôvodov podaného odvolania a dospel k záveru, že krajský súd pri preskúmaní žalobou napadnutých rozhodnutí postupoval v súlade s vyššie citovanými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku.

Z obsahu spisu odvolací súd zistil nasledovné skutočnosti:

Žalobca dňa 14.01.2008 podal na Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru v Žiline žiadosť o udelenie prvého povolenia na trvalý pobyt na území Slovenskej republiky podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“).

Oddelenie cudzineckej polície PZ v Žiline rozhodnutím zo dňa 18. apríla 2008 zamietlo žiadosť žalobcu o udelenie povolenia na trvalý pobyt podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov. Rozhodnutie bolo odôvodnené tým, že lustráciou v evidencii policajného zboru správny orgán zistil skutočnosť, že účastník konania má zakázaný vstup do Schengenského priestoru. Uvedená informácia je evidovaná pod ID: DP98220112520900031. Preverovaním bolo zistené, že žalobca má zákaz vstupu do Schengenského priestoru na základe rozhodnutia cudzineckého úradu vo Frankfurte č. 32.42.12 zo dňa 14. novembra 2005, bol vyhostený zo Spolkovej republiky Nemecko z dôvodu nelegálneho vstupu a pobytu dňa 20.10.2004, čo bolo potvrdené Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, úradom hraničnej a cudzineckej polície, odborom cudzineckej polície, oddelením centrálného vízového orgánu dňa 26.03.2008 pod č. UHCP-25-4/OCP-CVO-2008. Podľa ustanovenia § 39 ods. 2 písm. a) zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar žiadosť o udelenie povolenia na trvalý pobyt zamietne, ak účastník konania je nežiaducou osobou. Podľa § 2 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, nežiaducou osobou je cudzinec, ktorý bol administratívne vyhostený, alebo ktorému bol uložený trest vyhostenia, pričom v danom prípade bol žalobca vyhostený zo Spolkovej republiky Nemecko.

Proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu Oddeleniu cudzineckej polície PZ v Žiline podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a o odvolaní rozhodoval aj druhostupňový správny orgán žalovaný – Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Banská Bystrica. Druhostupňový správny orgán – žalovaný rozhodnutím č. UHCP-55-1/RHCP-BB-SK-2008 zo dňa 9. júla 2008 rozhodol tak, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. UHCP-41-27/RHCP-BB-CP-ZI-PP-2008 zo dňa 18. apríla 2008, ktorým sa účastníkovi konania zamietla žiadosť o udelenie prvého povolenia na trvalý pobyt podľa § 39 ods. 2 písm. a) zákona o pobyte cudzincom v zmysle ustanovenia § 59 ods. 2 zákona o správnom konaní potvrdil a odvolanie žalobcu proti tomuto rozhodnutiu v plnom rozsahu zamietol.

Rozhodnutie žalovaného bolo v podstate odôvodnené tým, že žalobca si okrem žiadosti o udelenie prvého povolenia na trvalý pobyt podal aj žiadosť o udelenie azylu na území Slovenskej republiky. Migračný úrad Ministerstva vnútra SR rozhodnutím ČAS: MU-1-16/DS-Ž-2008 zo dňa 18. februára 2008 zamietol žiadosť

žalobcu o udelenie azylu ako neprípustnú podľa § 11 ods. 1 písm. c) zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Zákonom č. 342/2007 Z.z. bola do zákona o pobyte cudzincov transponovaná Smernica Rady 2001/40/ES z 28. mája 2001 o vzájomnom uznávaní rozhodnutí o vyhostení štátnych príslušníkov tretích krajín, pričom cieľom tejto smernice je umožniť uznanie rozhodnutia o vyhostení vydaného príslušným orgánom v členskom štáte, proti štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý sa nachádza na území iného členského štátu. V čl. 8 citovanej smernice je stanovené, že členské štáty prijmu zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s touto smernicou. Rozhodnutie o vyhostení štátnych príslušníkov tretích krajín sa majú prijímať v súlade so základnými právami ako ich určuje Európsky dohovor na ochranu ľudských práv a základných slobôd. Druhostupňový správny orgán má na základe uvedeného za to, že berúc na zreteľ ústavné princípy uznávania a dodržiavania všeobecných pravidiel medzinárodného práva a medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná, s dôrazom na skutočnosť konania štátnych orgánov iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, že v danom prípade sa v plnej miere akceptuje rozhodnutie o zákaze vstupu navrhovateľa do Schengenského priestoru, a teda aj na územie Slovenskej republiky na podklade rozhodnutia vydaného cudzineckým úradom vo Frankfurtu. Vychádzajúc z uvedeného je tak žalobca v zmysle ustanovenia § 2 písm. d) nežiaducou osobu, ktorej bolo vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení, založené na tom, že porušil vnútroštátne predpisy pre vstup a pobyt cudzinca na územie členského štátu. Podľa § 59a ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar zabezpečí výkon rozhodnutia o vyhostení vydaného niektorým štátom Európskeho hospodárskeho priestoru, ak cudzinec porušil predpisy tohto štátu upravujúce vstup a pobyt cudzinca. Žalovaný uznal, že v súvislosti so žalobcom došlo k zásahu do práva na rešpektovanie súkromia a rodinného života, avšak výlučne v súlade s čl. 8 ods. 2 Dohovoru, v zmysle ktorého štátny orgán môže zasahovať do výkonu tohto práva, ak je to v súlade so zákonom.

Na základe podanej žaloby a v nej uvedených žalobných bodov prvostupňový súd preskúmal zákonnosť rozhodnutia a postupu žalovaného a prvostupňového správneho orgánu. Dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného a jeho postup nie sú v rozpore so zákonom, preto žalobu žalobcu zamietol.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku konštatoval:

Dňa 14.01.2008 požiadal žalobca Oddelenie cudzineckej polície PZ v Žiline o udelenie prvého povolenia na trvalý pobyt. Na základe lustrácie Ministerstva vnútra SR, úradu hraničnej a cudzineckej polície, odbor cudzineckej polície, oddelenia centrálného vízového orgánu zo dňa 26.03.2008, č. UHCP-251-4/OCP-CVO-2008 bolo zistené, že žalobca S. S., má zákaz vstupu do Schengenského priestoru. Bol vyhostený zo Spolkovej republiky Nemecko z dôvodu nelegálneho vstupu a pobytu dňa 20.10.2004. Žalobca vstúpil na územie Nemecka dňa 09.08.1998, nebol držiteľom žiadneho dokumentu, požiadal o azyl dňa 11.08.1998. Jeho žiadosť bola zamietnutá migračným úradom dňa 02.10.1998 bez možnosti odvolania sa. Žalobca používal falošné doklady. Žalobca sa v rokoch 2003 – 2007

zdržiaval v Taliansku, o azyl v tejto krajine nepožiadaval, v roku 2007 pricestoval na územie Slovenskej republiky (v mesiaci november 2007). Dňa 28.12.2007 sa oženil s občiankou Slovenskej republiky E. L.. Žalobca požiadaval o azyl na území Slovenskej republiky, Migračný úrad Ministerstva vnútra SR rozhodnutím ČAS: MU-1-16/DS-Ž-2008 zo dňa 18. februára 2008 žiadosť žalobcu o udelenie azylu zamietol ako neprípustnú podľa § 11 ods. 1 písm. c) zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle z dôvodu, že v prípade žalobcu je na konanie o udelení azylu príslušná Spolková republika Nemecko. Spolkový úrad pre migráciu a utečencov Spolkovej republiky Nemecko v liste zo dňa 05.02.2008 prijal zodpovednosť SRN za posúdenie žiadosti o udelenie azylu žalobcovi podľa čl. 16(1) (e) dublinského nariadenia a súhlasil s jeho prevzatím na svoje územie.

Je nesporné, že žalobca v roku 1998 nelegálne vstúpil na územie Spolkovej republiky Nemecko. Žalobca ako občan Indie vstúpil na územie Európskeho hospodárskeho priestoru bez dokladov, jeho žiadosť o azyl bola zamietnutá, bol mu udelený zákaz vstupu do Schengenského priestoru, bol vyhostený z dôvodu nelegálneho vstupu a pobytu na územie Nemecka. V rokoch 2003-2007 sa žalobca ďalej nelegálne zdržiaval na území Talianska. V novembri 2007 nelegálne vstúpil na územie Slovenskej republiky a v krátkom čase po vstupe na územie Slovenskej republiky dňa 28.12.2007 uzavrel manželstvo s občiankou Slovenskej republiky E. L.. Žalobca sa od mesiaca február, resp. marec 2008 nachádza na území Indie.

Ďalej krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol:

Žalobca sa v žalobe domáha ochrany predovšetkým podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Je pravdou, že podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru má každý právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie. Toto právo nie je však absolútne nedotknuteľné. Štát môže do tohto práva zasiahnuť, ak je to v súlade so zákonom a nevyhnutne v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, k predchádzaniu nepokojov a zločinnosti, ochrane zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných. Štát zasiahol do tohto práva žalobcu zákonom o pobyte cudzincov, keď v § 39 ods. 2 písm. a) zakotvil, že policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie povolenia na trvalý pobyt, ak je cudzinec nežiaducou osobou. Je nesporné, že žalobca má zákaz vstupu do Schengenského priestoru. Bol vyhostený z dôvodov nelegálneho vstupu a pobytu na územie Spolkovej republiky Nemecko. Slovenská republika je súčasťou Schengenského priestoru a žalobca je občanom štátu, ktorý nie je súčasťou Schengenského priestoru. Zákom č. 342/2007 Z.z. bola do zákona o pobyte cudzincov transponovaná Smernica Rady 2001/40/S z 28. mája 2001 o vzájomnom uznávaní rozhodnutia o vyhostení štátnych príslušníkov tretích krajín, cieľom tejto smernice je umožniť uznávanie rozhodnutí o vyhostení vydaného príslušným orgánom v členskom štáte, proti štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý sa nachádza na území iného členského štátu. Slovenská republika je viazaná medzinárodnými zmluvami (čl. 1 ods. 2 Ústavy SR). Keď je žalobca nežiaducou osobou v Spolkovej republike Nemecko, je nežiaducou osobou aj v Slovenskej republike, pretože oba štáty sú súčasťou Európskeho hospodárskeho priestoru a Schengenského priestoru. Je nesporné, že žalobca sa od

roku 1998 (takmer 10 rokov) pohyboval v Schengenskom priestore nelegálne (Spolková republika Nemecko, Taliansko, Slovensko). I napriek tomu, že krajiny Európskej únie sú všeobecne uznávané za krajiny s vyspelou demokraciou, toleranciou a humánnym prístupom k cudzincom, je v záujme národnej ako aj verejnej bezpečnosti a predchádzaniu zločinnosti, aby s v rámci krajín Schengenského priestoru nepohybovali osoby, ktoré vstúpili do tohto priestoru nelegálne, pohybovali sa bez dokladov za situácie, keď majú zákaz vstupu do Schengenského priestoru a boli vyhostení z dôvodov nelegálneho vstupu a pobytu. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam, i keď zásah do rodinného života žalobcu bol vykonaný, tento zásah je potrebné posudzovať aj z pohľadu súčasnej situácie o demokratických krajinách Schengenského priestoru, keď je ohrozená národná bezpečnosť týchto krajín.

Keďže žalobca v podanom odvolaní uviedol zhodné námietky proti rozhodnutiam správnych orgánov, tak ako ich už uplatnil v podanej žalobe, úlohou odvolacieho súdu bolo posúdiť, či krajský súd na žalobné body žalobcu reagoval, a či sa s nimi vysporiadal, a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť rozhodnutí a postupu správnych orgánov.

Podľa čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Naviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 13 ods. 2 ústavy medze základných práv a slobôd možno upraviť za podmienok ustanovených touto ústavou len zákonom.

Podľa čl. 13 ods. 3 ústavy zákonné obmedzenia základných práv a slobôd musia platiť rovnako pre všetky prípady, ktoré spĺňajú ustanovené podmienky.

V zmysle čl. 13 ods. 4 ústavy pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ.

Podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov policajný útvar udelí prvé povolenie na trvalý pobyt cudzincovi, ktorý je manželom občana Slovenskej republiky s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky alebo závislým príbuzným v priamom rade občana Slovenskej republiky s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky.

Podľa § 39 ods. 1 písm. a) citovaného zákona policajný útvar pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie povolenia na trvalý pobyt prihliada na verejný záujem, osobitne na bezpečnostné hľadisko, hospodárske potreby Slovenskej republiky, najmä na prínos podnikateľskej činnosti cudzinca pre hospodárstvo Slovenskej republiky a na verejné zdravie.

Podľa § 39 ods. 2 písm. a) citovaného zákona policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie povolenia na trvalý pobyt, ak cudzinec je nežiaducou osobou.

Zákon o pobyte cudzincov v ustanovení § 2 písm. d) zakotvuje, že pre účely tohto zákona sa rozumie nežiaducou osobou cudzinec, ktorý bolo administratívne vyhostený alebo ktorému bol uložený trest vyhostenia.

Zákona č. 342/2007 Z.z., ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v súvislosti so vstupom Slovenskej republiky do Schengenského priestoru v znení neskorších predpisov pod čl. IV zmenil a doplnil zákon o pobyte cudzincov. Tento zákon za § 59 vložil ustanovenie § 59a, v ktorom je pod ods. 1 písm. c) stanovené, že policajný útvar zabezpečí výkon rozhodnutia o vyhostení niektorým štátom Európskeho hospodárskeho priestoru, ak cudzinec porušil predpisy tohto štátu upravujúce vstup a pobyt cudzincov.

Podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného rodinného života, obydlia a korešpondencie. Štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a je to nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, k predchádzaniu nepokojov a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práva slobôd iných.

Pokiaľ dôjde k stretu dvoch základných práv a slobôd, na jednej strane práva žalobcu na súkromie a rodinný život garantovaného Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd (čl. 8 Dohovoru) a na druhej strane práva štátu na zásah do tohto práva (čl. 8 ods. 2 Dohovoru), teda k stretu záujmu súkromného so záujmom verejným, je potrebné, aby v administratívnom konaní bolo preukázané, že v prípade žalobcu neboli splnené zákonom stanovené podmienky na prvé povolenie na trvalý pobyt na území Slovenskej republiky. Správny orgán musí zvážiť aj hľadisko súkromné, či odopretím udelenia povolenia k jeho pobytu na území SR nebolo neprimerane obmedzené, resp. odňaté právo žalobcu na súkromie a rodinný život na území SR.

V právnom štáte sa konflikt práv rieši prostredníctvom požiadavky spravodlivej rovnováhy.

V zmysle čl. 13 ods. 4 veta druhá ústavy sa ustanovené obmedzenia môžu použiť len na ustanovený cieľ. Zmyslom tohto ustanovenia je vylúčiť obchádzanie ústavných garancií základných práv a slobôd tak, že zavedenie obmedzenia sa použije na cieľ konformný s Ústavou Slovenskej republiky a medzinárodnými zmluvami. V danej veci aj k Aktu o podmienkach prístúpenia pripojeného k Zmluve o prístúpení Slovenskej republiky k Európskej únii a v súvislosti so vstupom Slovenskej republiky do Schengenského priestoru.

V predmetnej veci je nesporné, že žalobca má zákaz vstupu do Schengenského priestoru. Žalobca bol vyhostený z dôvodov nelegálneho vstupu a pobytu na území Spolkovej republiky Nemecko. Taktiež je nesporné, že žalobca sa od roku 1998 pohyboval nelegálne v Schengenskom priestore (Spolková republika Nemecko,

Taliansko, Slovenská republika). Je občanom štátu, ktorý nie je súčasťou Schengenského priestoru.

Podľa názoru odvolacieho súdu, hoci je pravdou, že zásah do rodinného života žalobcu bol vykonaný, bol vykonaný v súlade so zákonom o pobyte cudzincov.

Na základe zákona č. 347/2007 Z.z. bola do zákona o pobyte cudzincov transponovaná Smernica Rady 2001/40/S z 28. mája 2001 o vzájomnom uznávaní rozhodnutia o vyhostení štátnych príslušníkov tretích krajín.

Účelom tejto Smernice je umožniť uznávanie rozhodnutí o vyhostení vydaného príslušným orgánom v členskom štáte, proti štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý sa nachádza na území iného členského štátu.

Odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že správne orgány nepochybili ak rozhodli, že žalobca nespĺňa zákonom o pobyte cudzincov stanovené podmienky na udelenie prvého povolenia na trvalý pobyt na území Slovenskej republiky. Totiž, ak žalobca je nežiaducou osobou v Spolkovej republike Nemecko, je nežiaducou osobou aj v Slovenskej republike (oba štáty sú súčasťou Schengenského priestoru). Zásah do rodinného života je treba posudzovať v príčinnej súvislosti a vo vzťahu k správaniu sa žalobcu, ktorý sa takmer 10 rokov zdržiaval nelegálne v Schengenskom priestore.

Vzhľadom na horeuvedené odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je vecne správny. Preto ho postupujúc podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznal lebo žalobca nebol v konaní úspešný a žalovanému právo na náhradu trov konania nevzniklo (§ 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. a § 224 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 2. apríla 2009

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová